

Český stát v novém duchu

Na Nový rok celebroidal pražský arcibiskup Miloslav Vlk ve Svatovítské katedrále v Praze na Hradčanech mši svatou za nový český stát. Koncelebroval s ním i apoštolský nuncijs v Praze Giovanni Coppa.

Po přečtení novoročního pastýřského listu našich biskupů pan arcibiskup řekl, že chvíle slavnostní bohoslužby za nový stát, ve společenství se všemi věřícími ve všech kostelích našeho národa, má v sobě cosi hluboce příslibného, nadějného.

Na rozdíl od počátků minulého státu před 75 lety, který byl duchovně ve znamení strženého mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, začínáme dnes slavnostními bohoslužbami na celém území nové republiky. Začínáme v oktávě vánoční, u jeslí, při oslavě největšího počátku nových lidských dějin.

Na počátku tedy stojí prosby shromážděné církve i reprezentantů národa. A to jsou hluboké přísliby - velké naděje. S těmi začínáme!

Na závěr bohoslužby pak apoštolský nuncijs přečetl své poselství a přání nově zrozenému českému státu. Praví se v něm:

Dovolují si vám sdělit, že jsem byl na konci listopadu přijat k zvláštní audienci u Svatého otce: nikdy jsem u něj nezažil takový zájem a lásku k oběma

národům, které se nyní staly novými republikami. Je velmi dobře obeznámen s naší situací, on, který už v Krakově byl blízko vašemu utrpení. A při této audienci vyslovil velmi upřímná přání míru, prosperity a pokroku oběma republikám. Především vyjádřil své uspokojení, když chválil vaši lásku k míru, slovy: "Je to velká útěcha a živá naděje pro budoucnost, jež se otevírá těmto milovaným národům..."

V tomto směru vyslovuji nejpřímnější přání jménem Svatého otce a rovněž jménem svým na úsvitu tohoto nového roku, který je úsvitem nového života: života českého státu.

V 16 hodin se za zpěvu středověké duchovní písně Jezu Kriste, štědrý kněže, sešli u Sv. Víta představitelé různých křesťanských církví, aby při ekumenické bohoslužbě slova položili k základům nového českého státu modlitbu a prosbu o Boží požehnání. V kající modlitbě pak zaznělo vyznání podílu vlastní viny na tom, že je na světě tolik nepřátelství a nesnášenlivost, na tom, že naše národy dospěly k rozchodu, že nemíváme dost trpělivosti s těmi, kteří nejsou jako my.

V modlitbě přímluvně zazněly prosby za všechny hledající pravdu, za pronásledované a trpící, za moudrost pro ty, kdo stojí v čele, za pokoj a mír mezi všemi národy, za církev i za to, co každému z nás leží na srdci.

Celá bohoslužba byla proložena zpěvem žalmů, duchovních písní a četbou z Písma svatého Starého i Nového zákona. Promluvu pronesl prof. dr. Jakub Trojan, děkan evangelické teologické fakulty Karlovy univerzity.

V modlitbě Páně se spojily prosby tisíců občanů, kteří Svatovítskou katedrálu v tuto slavnostní chvíli zaplnili, i miliónů těch, kteří byli spojeni prostřednictvím televize a rozhlasu. Společný zpěv Svatováclavského chorálu a české národní hymny ukázal touhu stavět dále na našich tisíciletých křesťanských základech a čerpat sílu pro budoucnost ze stejných zdrojů, z nichž čerpal již dědic a ochránce české země svatý Václav. Jeho lebka, spolu s českými korunovačními klenoty, byla během celé bohoslužby vystavena ve Svatováclavské kapli, strážena čestnou jednotkou Hradní stráže.

Na bohoslužbě byli přítomni také premiér české vlády Václav Klaus, členové parlamentu v čele s jeho předsedou Milanem Uhdem, pan Václav Havel, zástupci diplomatického sboru a další hosté.

Ve večerních hodinách se pražský arcibiskup se světicími biskupy zúčastnil slavnostního koncertu "Má vlast" od Bedřicha Smetany v pražském Rudolfinu.

D. HERMAN, M. FIALA

Katolická církev přijímá rozdělení Československa jako fakt státoprávního vývoje. Přínos novému státu hodlá naplňovat v duchu svých tisíciletých tradic, kterými celé dědictví minulosti spoluvytvářela.

Chceme spolupracovat se všemi lidmi dobré vůle na vytváření hodnotového a mravního základu společnosti a nasazovat se zvláště v oblasti sociální, v oblasti výchovy, kultury a ostatních duchovních oblastech. V neposlední řadě se chceme modlit

K rozdělení Československa

a vyprošovat pro novou etapu našich dějin Boží požehnání.

Církev sama rozdělením státu dotčena není, protože zůstává katolická, tzn. jedna v České i Slovenské republice jako všude na světě. Některé řady budou mít patrně i jednu provincii pro obě republiky. Problém rozdělení najetku nás nezatěžují. Na

minulém společném zasedání biskupské konference jsme hovořili se slovenskými biskupy o prohlubování vzájemné spolupráce.

Přejeme si, aby rozdělení, které nastává, bylo k opravdovému prospěchu obou našich národů. Vybízíme všechny k bratrským vzájemným vztahům při jeho uskutečňování a k prohlubování vzájemné spolupráce doma i mezi oběma našimi národy.

Čeští a moravští biskupové římskokatolické církve

Čs. biskupové: Musíme být těmi, kdo působí pokoj

Spoluodpovědnost křesťanů

Čeští, moravští a slovenští biskupové vydali na svém zasedání toto prohlášení.

Milí bratři a sestry, milí přátelé,

v dnešní státoprávní situaci si uvědomujeme závažnost současných kroků a postojů, které budou určující pro naše další dějiny pravděpodobně na mnoho let do budoucnosti.

Nechceme se vyjadřovat k politické stránce tohoto dění, cítíme však odpovědnost za způsob, kterým probíhá a bude probíhat, neboť jsme přesvědčeni, že bude mít velký vliv i na budoucí vzájemné vztahy. Ať už bude státoprávní uspořádání mezi oběma našimi národy zůstaneme i nadále sousedy a nejbližší příbuznými národy, které mají mnoho společného (např. i mnohé rodiny jsou propojené), a budeme jistě v mnoha ohledech i nadále na sobě závislí.

S uspokojením konstatujeme, že dosavadní průběh celého procesu je pokojný, při jednáních se projevuje vzájemná snaha dohodnout se a všechna vzniklá nedorozumění se řeší jednáním a smírem. Upřímně si přejeme, aby ani v budoucnosti nenastala velká napětí a problémy. Jsme potěšeni známkami velkorysosti u předních politických představitelů na obou stranách, kteří dávají přednost dobrým vzájemným vztahům obou budoucích států před jednostrannými hmotnými výhodami při tomto dělení. To je jistě dobré znamení. Je třeba, aby se tato dobrá vůle vtělila i do konkrétních skutků.

Olomoucký arcibiskup, moravský metropolita J. Graubner uveden v úřad

V Olomouci byl v sobotu 7. listopadu při slavnostní mši v katedrále sv. Václava uveden v úřad nový olomoucký arcibiskup a moravský metropolita Jan Graubner, doposud pomocný biskup olomoucký a po smrti arcibiskupa Vaňáka správce arcidiecéze.

Jmenovací dekret papeže Jana Pavla II. latinsky a česky přečetl papežský nuncius v České a slovenské federativní republice arcibiskup Giovanni Coppa. Pak dokument novému církevnímu hodnostáři předal.

Slavnosti se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český Miloslav Vlk, arcibiskup trnavský a metropolita Slovenska Ján Sokol, biskupové z Polska, Rakouska a Německa, představitelé řádů a kongregací z Čech a Moravy, jako i reprezentanti nekatolických církví v čele s představitelem Ekumenické rady církví ČSFR.

Ze státních činitelů se obradu zúčastnili místopředseda federální vlády M. Čič a místopředseda české vlády, ministr zemědělství Josef Lux, předseda Křesťanské a demokratické unie - Čs. strany lidové. Ten ve svém proslovu vyjádřil naději, že nově vznikající český stát se opře o křesťanství a křesťany.

J. Lux se s novým nejvyšším moravským církevním představitelem setkal už několik dnů před jeho intronizací.

Nezáleží ovšem jen na politicích, záleží na všech občanech, na jejich vůli po dobrých vzájemných vztazích, na jejich snaze řešit všechny problémy trpělivě, vstřícně na jejich odolnosti vůči provokacím, které se rovněž mohou vyskytnout.

A zde je velká odpovědnost nás, křesťanů. Proto se obracíme především k vám, milé sestry a milí bratři. Musíme být těmi, kdo působí pokoj a které náš Pán nazval blahoslavenými (viz Mt 5,9). Musíme být hlasateli a uskutečňovateli dobrých vzájemných vztahů, těmi, kteří Kristovo přikázání vzájemné lásky uplatňují na jednotlivce, skupiny lidí, národy, národnosti i státy. Vyzýváme vás proto, abyste se snažili přispět svým slovem i příkladem k dobrým vzájemným vztahům mezi našimi národnostmi, mezi našimi budoucími státy, abyste byli budovateli mostů mezi nimi. Připomínáme vám slova Svatého otce, která pronesl při své návštěvě na Velcehradě: „Obracím se ke všem, ale především k mládeži Moravy, Čech i

Slovenska..mějte jedno srdce a jednu mysl. Zachovejte jednotu. Vnásledy vaší kultury položili šejte do dějin Evropy Ducha svatý Cyril a Metod; oni naz-Kristova, který sjednocuje a načili aj hlavné rysy projektu osvobozuje..Stavte na budoucího vývoja. Tento pro-Kristu, úhelném kameni, jekt má svoje meno: Ježíš společnost a kulturu Kristus!“

Stojíme patrně na začátku stavby dvou samostatných států. My, křesťané, neseme spoluzodpovědnost za to, na jakých základech budou postaveny. Jestli na nejlepších a trvalých nosných hodnotách a tradicích, mezi než patří křesťanství na prvním místě, nebo zda to budou pouze hodnoty lidské, které mohou oslňovat svým okamžitým úspěchem, které však v delší perspektivě připraví jednotlivcům i národům zklamání.

Slyšte, co k tomu řekl Svatý otec v katedrále sv. Víta. Řekl to českému národu, ale jistě to platí i pro oba naše národy: „Církev se v tomto národě, v této nově se utvářející společnosti, nesmí stát do sebe uzavřenou skupinou. Udrží a prohlubuje svou solidaritu s národem! Poznáváte stále hlouběji duši svého národa,

poznávejte a spoluutvářejte jeho kulturu!...Svoboda vaší církve a vašeho národa by nebyla úplná a měla by vrátke a mělké základy, kdyby nebyla doprovázena hlubokou mravní a duchovní obnovou. Zde vidím velké poslání věřících ve vaší společnosti právě dnes. Máte dnes znovu v rukou osudy těch, kteří obětovali své životy a svou svobodu v uplynulých letech, ba v celých vašich dějinách. Je to velká setba. Neuduste ji a nepromarněte ji!...V Bratislavě pak řekl: „Osobitným způsobem se obracím na mládež. Budoucnost vaší vlasti závisí najmä od vás. Vy ste budovateľmi budúcnosti cirkvi a národa. Uvedomte si túto obrovskú zodpovednosť! Pamätajte, že súladnú stavbu možno postaviť len vtedy, keď sa bude budovať na predtým položených základoch a podľa už vopred pripraveného projektu. Základy vašej kultúry položili šejte do dějin Evropy Ducha svatý Cyril a Metod; oni naz-Kristova, který sjednocuje a načili aj hlavné rysy projektu osvobozuje..Stavte na budoucího vývoja. Tento pro-Kristu, úhelném kameni, jekt má svoje meno: Ježíš společnost a kulturu Kristus!“

Když se Sv. otec loučil na bratislavském letišti, řekl: „Nech Boh žehná národom tejto slávnej drahej krajiny!..Kiež se európskym národom podarí prekonať všetky prekážky, aby mohli spojiť svoje sily na upevnenie vzájemnej solidarity a účinnej spolupráce.“ Tím jistě vyjádřil i touhu a přání nás všech, týkající se budoucnosti obou našich národů.

My, biskupové, se k nim připojujeme svými modlitbami a požehnáním.

Vážená redakce Věstníku !

Na Nový rok 1993 jsem byl přítomen slavnostní mši svaté za nový český stát ve Svatovítské katedrále v Praze na Hradčanech, kterou celebroidal pražský arcibiskup Miloslav Vlk. Koncelebroval s ním i apoštolský nuncius v Praze Giovanni Coppa.

Téhož dne odpoledne v 16 hodin se otevřely brány slavné Svatovítské katedrály poznovu k velké ekumenické bohoslužbě slova, na které byli přítomni premiér české vlády Václav Klaus, členové parlamentu v čele s jeho předsedou Milanem Uhdem, dále pan Václav Havel, zástupci diplomatického sboru a další hosté.

Zástupci všech křesťanských církví se shromáždili, aby spolu s věřícími/chrám byl doslova přeplněn/si vyprosili šťastný rok a Boží požehnání pro rok 1993. Přivítání a požehnání bylo svěřeno pražskému arcibiskupovi Msgr. Miloslavu Vlkovi. Zástupci jednotlivých církví pak četli, kázali a přednášeli rezponzoriální žalmy, na které lid odpovídal. Bohoslužba byla zahájena zpěvem z překrásné Wohlmuthovy kruchty jednou z nejstarších českých

duchovních písní "Jezu Kriste, štědrý kněze" z 13. století. A všechen lid zpíval i další "Otče náš, milý Pane" a pak "Sláva na výsostech".

Na závěr obřadů měl snad každý z přítomných slzy v očích dojetím, když se ozval z tisíců hrdel český chorál "Svatý Václave, vévodo české země". Přestože byla veliká zima, setrvali všichni přítomní a byli odměněni velkým štěstím ducha, jakého se obvykle nedostává. Na závěr byla zapěna česká hymna - "Kde domov můj..."

Tím byly obřady ukončeny. Pro členy vlády se ještě otevřely dveře Svatováclavské kaple a sedmi klíči i dveře k pokladnici. Členové vlády směli pohlédnout na České korunovační klenoty - korunu Svatováclavskou, žezlo, jablko a kříž. Byla též vystavena relikvie - lebka sv. Václava. Pro veřejnost jsou tyto skvosty vystaveny od 15. ledna 1993 ve Svatováclavské kapli po dobu asi 14 dnů. Kdož máte cestu do Prahy, nenechte si ujít tuto jedinečnou příležitost.

Vladimír Štejskal

Anděl Páně Svatého otce z neděle 3. 1. 1993

Za mír v Assisi

Předevčírem jsme začali nový rok ve jménu Matky Boží tím, že jsme slavili Světový den míru.

Jak je to nezbytné a jak naléhavé budovat mír! A to mír, který není jen situací, kdy mlčí zbraně.

Právě proto, abych vyprošoval tento nesmírně cenný dar, odeberu se jako poutník míru do Assisi 9. a 10. ledna, do země pokorného Františka, do města, které je symbolem míru. V Assisi se chceme modlit za mír ve světě.

Budeme především prosit za trýzněné obyvatelstvo balkánských zemí, poznamenané neuvěřitelnými krutostmi, které mají jakýkoliv pokus o dohodu nebo usmíření. Aby pokusy lidí zaměřené na utišení nepřátelství nebyly opět zmařeny, chceme vyprošovat zvláštní Boží zásah: mír je totiž především darem Pána. I pro budovu míru, tak složitou a křehkou, platí totiž napomenutí žalmu: "Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé." (Ž 127,1)

Shromáždíme se tedy v městě svatého Františka: zástupci evropských biskupských konferencí spolu s ostatními věřícími v Krista a se všemi lidmi dobré vůle, stejně jako tomu bylo v říjnu 1986, kdy celému lidstvu hrozila možnost atomové války.

Pobízí nás k tomu důvěra ve slovo Pána: "Proste a bude vám dáno." (Mt 7,7) Posiluje nás vědomí, že modlitba je zbraní míru, když se neomezí na pouhé recitování slov, ale když je doprovázena vnitřním pokáním, postem a důsledným a velkodušným svěděním. Modlitba se stane nepřemožitelnou zbraní, dokážeme-li opravdu udělat místo Bohu ve vlastním životě.

Kž nám pomáhá P. Maria, Matka knížete pokoje, Ona, jež z modlitby zná tajemství a účinnost - dotknout se srdce svého božského Syna. Královno míru, pros za nás!

Převzato z Vatikánského rozhlasu

Bůh láska je ...

Na jednom místě v bibli stojí: Bůh láska jest. O pravdivosti tohoto citátu svědčí i příběh jednoho mladého muže, jehož jsem poznal v lázních:

„Před několika lety jsem náhle ochmrl na obě nohy,“ vyprávěl mi. „Na klinice, kam jsem byl převezzen, zjistili nádor na páté, který mi tam operovali. Byla to pro mne velice těžká, až beznadějná situace. Ale jelikož jsem byl vychováván ve víře a lásce k Bohu, prosil jsem, aby mi dal sílu a pomohl mi v této, pro mne zoufalé situaci. Bůh mé prosby vyslyšel a díky lékařům odborníkům a výborným lékům jsem po dlouhém léčení mohl chodit alespoň o francouzských holích. Tehdy mne na doléčení poslali do lázní pro těžké případy nemoci páteře a do níž končetin. Při jednom čekání na proceduru jsem poznal hezkou dívku, která byla postižena stejně jako já. Byla též věřící a svůj osud snášela velmi statečně. Našli jsme v sobě vzájemné porozumění, začali jsme spolu chodit na vycházky, do přilehlého parku, někdy zašli do kavárny na kávu a naše partnerství se změnilo ke konci pobytu v lázních ve vřelý cit — lásku. Po návratu domů jsme si dopisovali a nakonec jsme se vzali. Dnes máme roztomilá dvojčata, která jsou pro nás vším. Náš vztah je pevný; a to právě díky Božímu řízení, které naše cesty svedlo dohromady, i když se možná cesta přes naše onemocnění zdá krutá. Jsme dnes šťastni a věříme, že to byl Boží záměr.“

POKRAČOVÁNÍ NA POSLEDNÍ STRANĚ.

VÍDEŇ A MY

Karel Matal

Dnes uveřejňujeme první část původního materiálu o české menšině ve Vídni. Jde o ojedinělý dokument, zahrnující minulost i současnost vídeňských Čechů, poprvé souhrnně publikovaný.

Již po staletí měla metropole na Dunaji jako málokteré jiné velkoměsto v Evropě tak velkou přitažlivost pro národy okolních zemí jako právě Vídeň, v níž se nejvíce uplatnily české ruce a mozky. Státisíce českých dělníků a řemeslníků přispěly nemalou měrou k hospodářskému rozvoji Vídně. Mluví se také o tom, že Vídeň je dnes největším českým hřbitovem. Přesto až dodnes tu žije česká menšina, která přežila první světovou válku, rok 1934, kdy se zelení fašisté násilím ujali moci, rok 1938, kdy Hitler okupoval bezbranné Rakousko. Přežili jsme i 7 let "Tisícileté Říše".

63 vídeňských Čechů položilo své životy za svobodu své druhé vlasti. Stovka vídeňských Čechů přežila s podlomeným zdravím útrapy v koncentračních táborech a mnoho tisíc vídeňských Čechů neziomil nacistický teror, když v té době byla většina českých spolků rozpuštěna a jejich jména zabavena. Přitom byly svévolně zničeny nenahraditelné archivy našich spolků.

Zakázána byla nejen střešová organizace MENŠINOVÁ RADA, ale i Školský spolek KOMENSKÝ, který se snažil přes všechnu nepřítelů německých úřadů udržet české školství ve Vídni, které tu má dlouhou tradici. Spolek na udržování českých škol byl tu založen již v roce 1872. Nacistickým mocipánům byl také SOKOL a OREL trnem v oku. Dělnická tělocvičná jednota DTJ jak ČESKOSLOVENSKÁ SOCIÁLNĚ-DEMOKRATICKÁ STRANA DĚLNICKÁ v Rakousku byly již v únoru 1934 rozpuštěny.

V roce 1942 se zdálo, že likvidaci střešních menšinových korporací je začátek konce české národní skupiny ve Vídni a v Dolním Rakousku, které nacisté přejmenovali na Niederdonau. Až do čtyřicátých let existovala ještě v Horním Rakousku a Štýrsku dosti početná česká menšina. V Štýrském Hradci (Graz) vlastnili tamější Češi dokonce Národní dům, kde měli všechny českoštyrské spolky celá desetiletí své sídlo.

Zakázány byly také všechny české noviny a časopisy, jako například "Vídeňské noviny" (1934-1941), kulturní revue "Dunaj", kterou mnoho let redigoval českovídeňský básník František Melichar alias Oldřich Vojen, dlouholetý ředitel školského spolku Komenský a celá řada jiných publikací. Ze sedmi politických stran, které tu existovaly až do roku 1934, přežila válku jen Čs. socialistická strana v Rakousku (předtím Čs. soc.-dem. strana dělnická), která měla na začátku třicátých let 99 tiskárních organizací ve Vídni a 19 na rakouském venkově. Desítky společenských a kulturních spolků nebyly již v letech 1945/46 následkem úbytku členů znovu obnoveny a zanikly.

Přesto jsme nezmalomyslněně vědomi si toho, že česká menšina bude mít i nadále - i když jen ve zmenšeném měřítku - své opodstatnění a národně politické poslání. Byli jsme vždy mostem mezi Vídni a Prahou. V uplynulých čtyřiceti letech (1948-1989) nám násilím nastolený režim v Praze tento úkol znemožnil. Ale jen zčásti. Od roku 1948 a především v roce 1968 prošlo Vídni desetitisíce Čs. uprchlíků, z nich mnozí našli u našich krajanů velkou podporu a přístřeší. Naše poslání bylo tím v nejkrásnějším slova smyslu splněno.

Ovšem znovuzatáčky české menšiny po druhé světové válce nebyly právě lehké, když se do osvobozené vlasti odstěhovala velká část naší inteligence, mnoho zkušených spolkových funkcionářů a velký počet aktivních řadových členů různých spolků a organizací. Organizace jsme stáli nad troskami kdysi husté spolkové síle. Jediné východisko z této krize byla totální koncentrace všech sil. Tak mnohý funkcionář se musel smířit s tím, že po zániku vlastního spolku musí ve vyšším zájmu všechny své schopnosti a možnosti dát k dispozici těm spolkům, které měly reálnou naději v této popíratelové době přežít.

Dnes se prezentuje česká národní skupina ve Vídni jako ucelený útvar, který se nezapomněl svému demokratickému poslání ve smyslu humanitních ideálů T.G. MASARYKA.

V roce 1951 znovuoobnovená střešová organizace vídeňských Čechů "Menšinová rada" sdružuje nyní 12 spolků a organizací, z nichž většina tu existuje už víc jak sto let, jako například JEDNOTA sv. METODĚJE, SLOVANSKÁ BESEDA, AKADEMICKÝ SPOLEK (jehož členem byl i T.G. Masaryk), SOKOL, ČESKOSLOVENSKÁ sociálně demokratická strana v Rakousku a jiné. Ovšem pilířem dnešní menšiny po stránce kulturní a sociální je ČESKÉ SRDCE, čs. sociální péče v Rakousku (zal. 1918). Z vlastních prostředků financuje dnes nejen sociální a podpůrnou činnost, ale i s velkými obětmi čtrnáctideník VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY, které tu pravidelně vycházejí od roku 1946 jako orgán Menšinové rady a to bez jakéhokoliv podpory oficiálních rakouských a československých míst. Až do roku 1934 vycházely ve Vídni 2 deníky DĚLNICKÉ LISTY (1897-1934) a VÍDEŇSKÝ DENÍK, katolický týdeník PRAVDA a řada jiných periodických publikací.

V roce 1938 jsme stáli zády ke zdi. dekokasáhle bezmocní, ale ne bezradní. Bylo nám jasno, že musíme udělat vše, abychom splnili odkaz našich předků: zachránit českou menšinu ve Vídni před zánikem a to se neobešlo bez obětí. Není se proto čemu divit, že se v té době tak mnohý vídeňský Čech odnárodnil, z bývalého Čermáka se stal Tschermak, ze Zámečnicka Schiosser a Vitámvás se na jedinou jmenoval Gruss a Sedlák Baue. Naše asimilační ztráty v minulosti se dnes už nedají zjistit. Odhad 100 000 je na nejnižší úrovni. To je počet těch, kteří podlehl hospodářskému a sociálnímu nátlaku německé většiny. Mnohým stačilo z jména si vynechat háček nebo čárku a tak se z bývalého Čecha stal najednou Vídeňák.

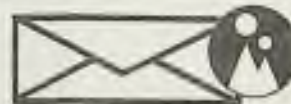
"Red Deutsch, dann kannst was werden!" (Mluví německy a můžeš se pak něčím stát) byl oblíbený slogan německých nacionálů. Tak mnohého Čecha to přimělo k rezignaci. Ale ne všichni podlehlí tomuto nátlaku.

V seznamu majitelů bytů ve Vídni jsme našli 61 148 ryze českých jmen. Nejvíce bylo Nováků (25 229), 11 173 Svobodů, 8 685 Dvořáků, 6 782 Novotných, 2 640 Procházků atd. Jenže to je jen poloviční pravda. K tomu ještě nutno připočítat všechny zkomoleniny českých jmen. 20 až 25% obyvatel města Vídně má české jméno. Nemalá část nositelů českých jmen dnes už ani nezakrývá, že jejich předci pocházeli z Čech nebo Moravy. Přišli do Vídně za prací a uvíznuli tu natrvalo. A jejich potomci se tu brzy poněmčili.

Dnes se tak mnohý Vídeňák otevřeně a bez výhrad přiznává: můj otec nebo matka, dědeček nebo babička byli Češi. Často teď slyšíme: "S matkou jsem mluvil česky, otec byl Rakoušan, ale dnes už česky neumím". Jenže pozor! Ve Vídni rozumí víc lidí česky než se tak mnohý nahodilý návštěvník domnívá, i když tu češtinu všelijak komolí. Asimilace vídeňských Čechů před druhou světovou válkou probíhala pod širokouhlým politickým, hospodářským a sociálním nátlakem, kterému se tak mnohý krajan z osobních a rodinných důvodů nemohl vyhnout. Koncem čtyřicátých let, bylo Rakousko opět svobodné a tak postupně vymizely všechny diskriminační nátlaky. Došlo k neobvyklému vývoji. Z povrchově poněmčených vídeňských Čechů se opět stali menšináři, kteří už neviděli žádný důvod stydět se za svůj původ. Tento proces reasimilace není snad v celé Evropě obdoby. Nebylo těch "navrátků" sice moc, jenže skutečnost je, že tímto přílivem nových členů byly naše prořídle řady trochu posíleny.

Jen jinak to bylo u těch Čechů, kteří se po roce 1968 usídlili v Rakousku, kde relativně brzy jako političtí uprchlíci získali rakouské státní občanství. Bez jakéhokoliv sociálního a hospodářského nátlaku se velká část těchto českých Novorakušanů dobrovolně zřekla své národní identity v mylném domnění, že se tak rychleji integrují do rakouské společnosti.

Pokračování v příštím čísle

Zdař Bůh !

Milí krajané!

Rád si přečítám články ve "Věstníku". Kolikrát jsem se už dočetl věci, které mně byly dosud neznámé. Proto rád přikládám na "Věstník" 20 marek, a modlím se, aby "Věstník" dále spojoval vídeňské krajané mezi sebou a s vlastí.

Prosím, aby Vás Pán Bůh dále posiloval v této práci, dodával potřebné zdraví a obětavé spolupracovníky.

Žehná a zdraví

Msgr
Jaroslav Kubovec

DOPISY našich čtenářů

Česká Rybná u Proseče. ČSFR

SAMETOVÁ REHABILITACE

Od únorového puče v r. 1948 jsem byl s velkým počtem jiných čs. občanů trnem v oku komunistů. Jsem pětkrát trestaný recidivista a tak si na mne dávala StB zvláštní pozor. První roční trest jsem si odpýkával v roce 1950 v Jáchymově. Celých čtyřicet let jsem byl přesvědčen, že to bylo sprosté násilí a nespravedlnost co Rudí páchali i na nás zemědělcích. Dnes si ale najednou ve ČSFR mám tento úsudek pozmenit, že to prý bylo oprávněné. Dnešní pošta mi totiž doručila usnesení okresního soudu ve Svitavách, ve kterém mi sdělují, že mě soudili za mé nepřítomnosti a odsoudili mě za provinění z roku 1950, k osmi měsícům tuhého vězení a k pokutě deseti tisíc korun, nebo náhradnímu trestu tří týdnů tuhého vězení.

Když jsem byl v uranových dolech v Jáchymově, byl s námi na světelnici jeden řidič nákladního auta, který vjel pod vlivem alkoholu na chodník a usmrtil dvě osoby a jiné poranil. Za toto zabití dostal jeden rok vězení. Já však za zabití jenom jednoho prasete dostal jsem rok tuhého vězení, můj otec dostal půl roku tuhého vězení, matka dostala rok a tři čtvrtě, byla to prý kolektivní vina rodiny. Moje matka dostala nejvíce proto, že mě špatně vychovala; tak znelo odůvodnění rozsudku. Jsem však na ni hrdý, i na svého otce protože neprozradili na mne nic, co by dalo příčinu k dalšímu stíhání.

A tak díky Bohu, i díky jim, zůstalo jenom při jedné „vraždě“. Otce při výslechu surově skopali, vrátil se od výslechu plný modřin, jen proto, že nechtěl prozradit, s kým jsem se stýkal. S matkou po dobu výkonu trestu surově zacházeli, vrátila se s podlomeným zdravím a zanedlouho potom zemřela, ve věku 51 let.

Tehdejší rudí konšelé napsali přípis: „Návrat Marie Černíkové není žádoucí, proto podle toho s ní bylo zacházeno. Otci po propuštění vyhrožovali dalším vězením, proto se ze strachu při vzpomínce na prožitý útrapy, které po dobu svého vězení prožil, raději oběsil.“

Jsem rád, že se tohoto dne moji drazí rodiče nedočkali; divili by se tomu, až by zjistili, že po té sametové revoluci nejsou trestáni ti, kteří je kvůli mně věznili, bili, kopali a trýznili; ale jsou souzeni ti, kteří se v sebeobraně chovali jako každý voják na frontě - kdo z koho. A já jsem při tom zabil jenom prasce. Je smutnou vizitkou pro zvolenou čs. vládu, že dosud nechávají na svých místech ty, kteří nás v padesátých letech soudili, aby nás nyní stejně nespravedlivě rehabilitovali, zatímco ti, kteří nás v jáchymovských koncentracích a jinde mučili hladem, zimou, špatným oblečením a k tomu ještě mlátili, berou nyní 3800 korun důchodu. My, kteří jsme se vrátili s chatrným zdravím, bereme 1340 korun a někteří i méně.

A nyní musím objasnit příčinu té vraždy. V roce 1950 nám nebyla z politických důvodů povolena domácí porážka prasete. Bránili jsme svou lidskou svobodu, a tak nás přiřadili k nejpřednějším odpůrcům komunistického režimu.

V posudcích dále stálo, že jsme nábožensky založení a že chodíme do kostela. Neměli jsme proto nárok na nic, jen na práci.

V tu dobu jsme měli v chlívcích čtyři prasnice a přes čtyřicet prasat určených na výkrm a prodej k výživě národa. Byla to prasata naše, u nás se vyhlila, opatrovali jsme je, od nich jsme museli denně vykrabovat hnůj a krmit několikrát denně. Estébáci u nás udělali jednoho dne domovní prohlídku. Přišlo jich šest. Byli ozbrojeni. Zbraně však nepoužili, jen jeden z nich si za zbraň proti mně vzal tyčku z plotu; jednou rukou mě stiskl u krku, v druhé ruce měl tyčku a křičel: „Přiznej se, nebo ti rozbiju hlavu“.

Sevření bylo silné, když jsem klesal k zemi, tak mě pustil a já mu říkám: „Proč mě vyhrožuješ klackem, máš bouchačku, tak mě zastřel; nežli takovýto život, raději žádný.“

Prohledali všechny zásuvky, šatníky, zvlášť se zaměřili na moji postel, tu důkladně prohledali.

Nakonec našli trochu masa ve škopku. Přiznal jsem se tedy, že jsem zabil metrákovou svinu. Část masa jsem dal známým, oni chtěli vědět komu. Řekl jsem, že neznámému muži, protože kdybych to jmenoval, tak by i u těchto lidí dělali ty násilné prohlídky.

Tak tedy mám jednu rehabilitaci za sebou. Nežádal jsem o ni a prosím vás, ty další už nerehabilitujte. Může se stát, že byste mě neuznali amnestií, která se na mne tříkrát vztahovala, a že bych šel ještě sedět. Já na to nyní nemám čas. Letos mám velkou úrodu vrbového proutí, mám mnoho obilnůvek na koše, tak mě nechte v klidu plést košíky. Dále mám nasušeno mnoho bylin, dělám čaj proti všem nemocem.

Koše počítám lacino, byliny dávám zadarmo, protože zastávám názor, že na nemocných se nemá vydělávat.

Mám také v tisku knížku: „Rudé temno nad Vysočinou (Z kroniky vesničana)“. Ti, dočtete o dalších zločinech.

Bohumil Černík
Česká Rybná 51
539 44 Proseč u Skutče

ČTĚTE A ROZŠŘUJTE
„VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY“

Rekreační a vzdělávací zařízení dětí a mládeže v Seči u Chrudimi navštívil nedávno předseda KDU-ČSL a ministr zemědělství Ing. J. Lux, aby dětem bývalé Jugoslávie předal knihy a batelmy z nakladatelství Vyšehrad. V tomto moderním středisku v překrásném okolí je ubytováno 330 dětí, rodičů a učitelů z Daruvaru a jeho okolí. Jak nás informovali ředitel areálu Ing. J. Bukač a ředitel školy M. Bílek, o děti je po všech stránkách dobře postaráno, výuka žáků ve škole normálně pokračuje.

Text a foto — M. Dvořáková

VÍRA, NADĚJE A LÁSKA

JOSEF LUX

Nevím, čím to je, ale při letošním vánočním a novoročním zastavení se mi neodbytně vracejí tato tři slova. Možná duch zcela podvědomě tihne k něčemu, v čem cítí pravou hodnotu, od níž se může odrazit do dalších všedních dní. Tato trojice zůstává, i když vše ostatní v lidském životě pomine. Jsou to tři základní ctnosti, které charakterizují život, má-li být hodným přívlastku lidský.

Víra (chápaná nejen v náboženském smyslu) téměř vždy začíná setkáním s dobrem ukrytým v člověku — v rodičích, přátelích, velkých lidských vzorech — a není-li v dalším svém vývoji něčím deformovaná, dochází k ideálu, který člověk přesahuje, a vkládá do jeho nitra ideu absolutního dobra a bezhraničné lásky.

Taková víra se pak stává zdrojem naděje, protože život prožívaný v perspektivě víry od nás nutně vzdaluje myšlenku beznadějné cesty „odnikud nikam“. Naopak, vede nás k touze po trvalém štěstí, jež však neznamená pasivní čekání, ale spíše vzbuzuje aktivní úsilí o něj konkrétní láskou, která právě proto, že od člověka nejvíc žádá, je z této trojice největší.

Velmi silně si uvědomuji, že máme-li být činnými tvůrci něčeho nového v nelehké době, kterou prožíváme, měli bychom si každý upřímně odpovědět na otázku, v co věřím, v co doufám a co miluji.

Naše odpovědi by neměly být jen konstatováním určitého stavu našeho nitra,

ale zároveň výzvou věřit pevněji v Dobro, silněji doufat v jeho vítězství a především více milovat všechny, počínaje svými nejbližšími v rodině, na pracovišti atd., protože právě zde začíná pravá obnova národního života, o níž usilujeme ve stře politické už více než tři roky.

Demokracie je nejlepší formou uspořádání společnosti za předpokladu, že je většina lidí dobrých, avšak nejen dobrých individuálně, každý sám pro sebe, ale „dobrých spolu“, to znamená schopných vytvářet společenství vzájemným nasloucháním, tolerancí, respektováním, uměním ustoupit, ale také nezavírat oči před zlem a nespravedlností, minulým i přítomným.

To, že žádný člověk, ale ani žádný národ není izolovaný ostrov, platí dnes více než kdykoli v minulosti, takže být dnes znamená především být s někým a být pro někoho.

V této souvislosti se dnes velmi zřetelně cítí potřeba změny smýšlení a přerodu dosud převládající kultury vztahů mezi lidmi i národy, kterou můžeme všeobecně označit jako kulturu vlastnění, projevující se snahou mít věci a ovládat druhé lidi. Je třeba ji proměnit v kulturu novou, kulturu dávání, otevírající hradby své vlastní izolovanosti a dávající druhým podíl na svém hmotném i duchovním bohatství.

Navzdory všemu jsme dnes i u nás svědky projevů kultury dávání, např. v podobě nezištné pomoci jednotlivců i organizací lidem trpícím válkou v Chorvatsku a Bosně nebo dětem z Ukrajiny.

Je to postoj, jemuž se musíme učit denně a v malém, a nemá-li být jen jakousi nálepkou, která se časem odtrhne, je nutné, aby byl stále více založen na duchovních hodnotách víry, naděje a lásky, jejichž kořeny jsou křesťanské (tak jako kořeny celé naší národní identity), ale jsou pochoptitelné a přijatelné pro člověka vycházejícího z každé humanistické tradice a přesvědčení.

Přejme si tedy vzájemně, aby malé novoroční zamyšlení nad naší vírou, nadějí a láskou otevřelo každému z nás oči a vyústilo v nový postoj ke každému člověku. Jediné obnovou vzájemných vztahů dokážeme obnovit celé naše národní společenství, které právě začíná novou etapu svých dějin.

MENŠINOVÁ RADA ČESKÉ A SLOVENSKÉ VĚTVE
V RAKOUSKU

zve celou krajanskou veřejnost na

REPRESENTAČNÍ PLES

který se koná v SOBOTU, dne 13. února 1993

PARKHOTEL SCHÖNBRUNN

VÍDEŇ 13, HIETZINGER HAUPTSTRASSE č. 10-14

Hraje orchestr »Aj capella« z Brna. – Slavnostní polonézu zatančí naše mládež. – Otevření sálu v 19 hodin. – Začátek ve 20 hodin. – Konec ve 3 hodiny. – Společenský oděv. – Vstupné 6S 200,-. – Objednávky stolů telefon 25 19 964.

K sedmdesátinám význačného českého vědce F. V. Mareše

Profesor František Václav Mareš, od června 1982 předseda profesorské kurie fakulty duchovních věd Vídeňské univerzity, dokázal téměř zázračným způsobem rozmnožit hřivnu, kterou do něho vložil Bůh, rodiče a učitelé. Vidíme-li bibliografické soupisy jeho prací od slovníků a knih po vědecké a popularizační články v časopisech celého světa, žasneme, jak se mohla všechna ta práce vejít do jeho života. Hodně říká i soupis jeho čestných titulů a funkcí.

Varhany a zpěv

Sešli jsme se s ním před nedávnem v Praze, kdy mu naše Akademie věd za jeho zásluhy o slovanskou jazykovědu a propagaci české vědy v zahraničí udělila k jeho sedmdesátinám zlatou plaketu Josefa Dobrovského. Navečer pak přednesl na filozofické fakultě Karlovy univerzity vynikající přednášku o svých nejnovějších objevech v oblasti církevní praslověnštiny a její rekonstrukce na podkladě praslovanských textů z 10.–14. století obsažených ve 41 kodexech a zlomcích, které byly v roce 1975 nalezeny v klášteře na hoře Sinaj. Abychom přiblížili tuto světově proslulou, naší veřejnosti však málo známou osobnost vídeňského profesora slavistiky i čtenářům Naší rodiny, položili jsme mu několik otázek:

• Vzpomínáte rád na své mládí, pane profesore?

Samozřejmě, moje mládí v Benešově, kde jsem se 20. prosince 1922 narodil, bylo velmi krásné. Tatínek, který tu měl na náměstí drogerii „U černého psa“, byl přímočarý člověk s pevným charakterem, oddaný sokolské myšlence a službě bližním. Byl jsem objektem láskyplné péče maminky a tetičky a zaujatým pozorovatelem zručnosti strýčka truhláře. O prázdninách jsem býval u písecké tetičky, velké milovnice umění. Tam jsem poznal i realitu venkovského života. Každý z nich jistě přispěl svým dílem k mému vývoji. Na počátku německé okupace byl tatínek v září 1939 zatčen jako jeden z prvních účastníků odboje. Strýčka i mne zatkl též a vyslýchali tři dny. Tatínek zůstal v Dachau a Buchenwaldu do roku 1941 a vrátil se s těžce podlomeným zdravím...

• Jak jste se dostal ke staroslověnštině a na univerzitu ve Vídni?

Zřejmě to „zavinila“ tetička, která mi dala tehdejší čs. bankovku, kde byl i text v cyrilici pro občany Podkarpatské Rusi. Jako žáka druhé třídy obecné školy mne tato „záhada“ hluboce zaujala a naučil jsem se tedy starocyrilskou abecedu. Jako sekundán jsem k tomu přidal hlaholici, v kvartě jsem četl kodex Zografensis, a jako septi-

mán jsem napsal školní práci o hlaholském písmu. Po maturitě jsem byl učněm v naší drogerii, což mne chránilo před totálním nasazením v Německu. Mezi chemikáliemi a bylinkami jsem tam začal svou první vědeckou práci: psal jsem pro profesora Kurze listky do kartotéky církevní staroslověnštiny. Získal jsem pak aprobaci pro němčinu a francouzštinu a v roce 1942 jsem začal svou učitelskou dráhu na pokračovací škole v Benešově. Ještě za války jsem se naučil rusky a tajně studoval u profesora Kurze církevní staroslověnštinu, polštinu a srbochorvatštinu. Ruštinu jsem použil po válce jako tlumočnick vojenského velitelství v Benešově. Během studia na filozofické fakultě jsem se naučil srbsky, bulharsky, makedonsky a srbochorvatsky a jazyky použil při svých četných cestách do slovanských zemí. V roce 1950 jsem nastoupil do ČSAV a pracoval tam na slovníku cír-

kevní staroslověnštiny. Na Popeleční středu 1967 mi přišel dopis, v němž mi přednost Ústavu slovanské filologie Vídeňské univerzity prof. J. Hamm nabídl, abych převzal nově zřízenou katedru slavistiky. Díky jeho neúnavné diplomatické pomoci ve Vídni i v Praze jsem byl v březnu 1968 jmenován mimořádným a v roce 1972 řádným profesorem.

• A vaše cesta k varhanám a zpěvu?

V Benešově jsem často zpíval v chrámovém sboru a před maminkou jsem vyslovil velké přání naučit se hrát na varhany. Zbožná maminka rychle souhlasila a chtěla napsat tatínkovi do koncentračního tábora, zda by též souhlasil. Dříve než směla dopis odeslat, přišel od tatínka vzácný dopis (Němci jich povolovali tak málo!). Navrhoval v něm: „... když má František tak dobré výsledky ve škole, měl by dostat i nějakou odměnu — třeba by se mohl učit na varhany...“ Tak jsem začal docházet k benešovskému regenschorimu prof. Josefu Kašparovi a učil se se dvěma mladšími kamarády harmonii, improvizaci i hře na varhany. Hrával jsem pak v Benešově u Sv. Mikuláše i u Sv. Anny. Po příchodu do Vídne jsem začal hrát v kostele Panny Marie Am Gestade české písně při českých mších. Pak mne požádali, abych tam hrál i při německých mších. Teď hraju denně střídavě ve třech vídeňských kostelích, někdy až dvanáctkrát v týdnu. Hra na varhany není pro mne koníčkem, ale životní službou Bohu.

• Pěstují čeští věřící ve Vídni společenský život?

Při kostele Am Gestade existuje klub sv. Klimenta Marii Hofbauera, kde se čeští věřící scházejí k přednáškám a různým společenským akcím. Předsedkyní klubu je paní Daisy hraběnka Valdštejnová.

• Jaké máte plány do budoucna?

Na katedře slavistiky bych měl, dá-li Bůh zdraví, pracovat do prázdnin 1994, pak syplovat až do obsazení stolice. Mám i bližší plány: mám už připraveny letenky do Egypta. Chtěl bych se tam podívat do síňského kláštera na poklad praslovanských rukopisů. Některé hlaholské rukopisy obsahují bohemismy ve výrazu i písmu. Možná se tam dostaly z oblasti Velké Moravy. V žaltáři Dimitrije 1. je výsloce zajímavá vložka čtyř stránek obsahující tékarenské předpisy z 11. století. Názvy bylin jsou někdy téměř shodné s českými či slovenskými dialektickými názvy. Není taková práce přímo předurčená pro drogistu se staroslověnskými znalostmi?

* * *

Děkujeme panu profesoru Františku Václavu Marešovi za odpovědi a přeje mu hodně zdraví a radosti k jeho životnímu jubileu. Kéž mu dá Bůh ještě hodně let pro splnění všech jeho záměrů a kéž on ještě dlouho může hrát a zpívat k větší slávě Bohu.

A. BOUŠKA

ČESKÉ SRDCE ODBOR XVII. KONÁ SVOJI

VALNOU HROMADU v neděli

28. března, v domě JsM XVII Rosensteing. 39. zač. 14.30h.

Účast členů povinná! Po valné hromadě FILM menšiny.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 20 hodin.

UPOZORŇUJEME na svoji bohatou
knihovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. – Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

VII. ODBOR JSM

MAŠKARNÍ ZÁBAVA – sobota,
30. ledna 1993 – 20 hodin v našem sále
Viedeň III., Schützengasse 30. Bohatý
bufet a hudba.

**„MASOPUSTNÍ ZASEDÁNÍ NA
RENNWEGU“** – masopustní úterý,
23. února 1993 – 19.30 hodin, v našem
sále Vídeň III., Schützengasse 30 – ob-
čerstvení.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

**KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE
VÍDEŇ 3, RENNWEG 63**

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 10
hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.10 hodin s prom-
luvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** – České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží –
založené páterem Josefem Novotným –
I. okres, Seitzergasse 5, IV. patro, otev-
řeno pátek od 19 do 22 hodin a v nedě-
li a svátek od 9 do 10.30 hodin. Hosté
vítáni!

PROGRAM – LEDEN 1993

Pátek 15. 1. 1993

Doc. Dr. Marian KAZDA

„Má cesta Sibíří“ – Diapozitivy.

Začátek ve 20 hod.

Pátek 22. 1. 1993

Vladimír Suchánek z Olomouce

„Arcidiecéze Olomouc“ – Film.

Začátek ve 20 hod.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

VI. ODBOR JSM XVII. koná ve stře-
du 24. února 1993 v klubovně Rosen-
steingasse 39/I. poschodí členskou schůzi
s filmem ze života menšiny. Začátek v
18 hodin. – Hosté vítáni.

RAKOUSKÁ POŠTA. „To je hrozné s
touto naší poštou!“, rozčiloval se pan Nová-
ček u hospodě u vlny. Před měsícem jsem
poslal manželce pohlednici ze zájezdu a
včera jsem ji našel v mé kapse.“

„TAK JSME BYLI na dovolené v Ligna-
nu. Člověče, tam bylo 33 stupňů ve stínu! –
„Tak proč jsi lezl do stínu?“

POKRAČ. STR. 3

Často slyšíme od různých lidí, že Bůh
není, nebo že není laskavý. Argumentují
zpravidla tím, jak může všechny ty zločiny,
vátky a přírodní katastrofy dopustit. Chtěl
hych všem, kteří mají takovýto názor, uká-
zat právě na tomto příběhu, že Bůh má lidi
rád, kdo v něho věří, má život šťastný. On
přece války a různé zločiny nevymyslel, ani
je na lidi neposílá. Bůh dal lidem rozum,
aby ho využívali ve svůj prospěch a ve pro-
spěch celého lidstva. Ale vše, co se dnes
děje na této zemi, války, zločiny, neštěstí,
jsou zapříčiněny lidmi, kteří se odvrátili od
Boha, klanějí se zlatému teleť a pro lask
peněz jsou schopni i nejhoršího zločinu. Až
nastane v lidských myslích a hlavně v srd-
cích obrát, až lidé se znovu navrátí k Bohu,
tedy i na této zemi přijde pravá Božská lás-
ka. Nutno si uvědomit, že smrti není všemu
konec. Po smrti bude každý souzen podle
skutků a činů, podle života, jaký vedl na ze-
mi, a každý bude po zásluze odměněn. Na
adresu postižených a těžce zkoušených li-
dí bych chtěl říci, aby věřili tomu, co je psá-
no v Bibli: „Kdo uvěří v mne, bude mít ži-
vat věčný, kdo neuvěří, bude zatracen.“

JAROSLAV BEDNÁŘ, Habartov

★ NAŠI ★

JUBILANTI

František Krakovič 85

Rudolf Franke 70

Ludmila Bouchalová Th. 50

Eva Smejkalová 50

PŘEJEME HODNĚ ZDRAVÍ SPOKOJENOSTI
A BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ,

„PANE, nevím, jak vám to nejlépe ří-
ci, kolká komorník před už poněkud
tento, starším lordem. „Ale vaše paní
právě utekla se šoférem Smithem! –
„Nevadí, John, pokyne blahosklonně
lord. „Stejně jsem chtěl Smitha na konci
roku propustit. – Přiliš houkal!“

„UŽ DOVEZLI LOPATY? – „Ještě ne.“ –
„To je hrozné! Brigádníci už jsou tu.“ – „Tak
ať se zatím opírají o zed!“

PROFESOR se ptá studenta: „Vy tedy
tvrdíte, že je to vaše vlastní práce? – „Samoz-
řejmě!“ – „To je úžasné! Takové úžasné počínání
živého Rembrandta.“

MASOPUSTNÍ
ÚTERÝ

23. Února 1993 – 19.30 HODIN

MASOPUSTNÍ ZASEDÁNÍ

NA RENNWEGU

V NAŠEM SÁLE

SCHÜTZENGASSE 30

VÝBOR, VII. ODBOR JSM,

OBČERSTVENÍ

**DĚKUJEME SRDEČNĚ ZA DARY NA
TISKOVÝ FOND VĚSTNÍKU A PROSÍME O VAŠI
DALŠÍ PŘÍZEŇ A PODPORU.**

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volks-
vereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. – Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.